

ESPÀI D'OPINIONS

Nº169
Maig 2012

Rut Suárez Garcés

**Llicenciada en Sociologia i
Diplomada en Treball Social**

LA PANDÈMIA SOCIAL DE LA CRISI

“El Gobierno de ocupación de Tsolakoglou [gobierno colaboracionista nazi durante la segunda guerra mundial] ha reducido a la nada, literalmente, mi capacidad de supervivencia que dependía de una respetable pensión que, durante más de 35 años, yo solo (sin contribución del estado) he pagado. Dado que tengo una edad con la que ya no tengo el poder de resistir activamente (aunque, por supuesto, no descarto que, si cualquier griego hubiese empuñado un kalashnikov, yo habría sido el segundo en hacerlo) no encuentro otra solución para un final digno antes de que esté reducido a buscar en la basura para alimentarme. Creo que los jóvenes sin futuro tomarán las armas algún día y colgarán a los traidores nacionales en la Plaza de la Constitución [Plaza Syntagma], igual que los italianos colgaron a Mussolini (en la Piazza Loreto de Milán)”.

El fragment anterior és la nota de suïcidi que va deixar un home de nacionalitat grega de 77 anys després d'acabar amb la seva vida amb un tir al cap a la plaça *Suntagma* d' Atenes.

És un bon exemple que mostra les *virtuts* de l'especulació, és un exemple més de que la idea teòrica de que els mercats tendeixen a estabilitzar-se és sostén en un acte de fe, i no pas en una gran explicació econòmica que la gent treballadora no pot entendre.

Els que no tenim formació econòmica no podem entendre les explicacions dels economistes neoliberals que segueixen els nostres polítics, és un llenguatge inintel·ligible però intuïm que la única alternativa que ens estan imposant "No hay alternativas ni plan B" és l'alternativa proposada per la patronal, els banquers, els directius dels bancs centrals.

Aquests polítics que comparteixen la ideologia neoliberal estan cronificant sentiments de pànic. Aquests sentiments estaran cada vegada més presents a la famílies espanyoles.

Sergi Raventós al seu article "*Crisis económica y aumento de los suicidios: una relación*" analitza l'existència d'una relació directa entre les crisi econòmiques, la desocupació i l'empitjorament de la salut mental. Aquest

diplomats en Treball Social i llicenciats en Sociologia, professionals a l'àmbit sociosanitari, analitza també la relació existent entre la protecció social i la salut mental.

Segons dades de la OMS el promig de persones amb problemes psicològics entre els desocupats és de un 34 %, en canvi entre les persones amb treball és de 16%. Altra dada a destacar és que quan major és la duració del període de desocupació són majors les conseqüències negatives sobre la salut mental (la depressió és un problema de salut mental).

No és difícil imaginar la desesperació, humiliació, d'aquest home, al reduir-li la seva pensió que havia guanyat durant 35 anys treballant.

Un altre punt relacionat amb el suïcidi present a l'article de Sergi Raventós o a la obra "*Contagion del suicide*" de Paul Moreau de Tours(1875) és l'efecte contagiós que te.

Això és manifesta cada dia als mitjans de comunicació, on se suma un cas més a la llarga llista d'aquest tipus d'expressions suïcides, hi ha experts que parlen metafòricament de "pandèmia social".

S'ha publicat un estudi de la prestigiosa revista mèdica "Lancet", on és manifesta el fet que els suïcidis a Grècia varen augmentar en un 17% en el període 2007-2009.

La taxa de suïcidis també ha experimentat un creixement en altres països de la UE des de que va començar la crisi financera, de totes formes el país més destacat és sempre Grècia.

Grècia és l'exemple actual. El rescat als bancs grecs perquè puguin seguir pagant als seus creditors alemanys i francesos a anat contra els treballadors i contra la democràcia i els drets humans. El cobrament d'aquest deute a les classes mitjanes i pobres a fet que ens dirigim cap a una dualització social.

És a dir amb la crisi es dispara les diferències entre rics i pobres. Aquesta dualització de la societat espanyola i el risc per la cohesió social que això suposa, s'analitza al informe de la Fundació FOESSA, "*Exclusión y Desarrollo Social en España. Análisis y Perspectivas 2012*". Ofereix conclusions aplastants que demostren que el problema de la pobresa s'està cronificant i extenent a la societat espanyola.

També hi ha estudis on demostren que són les classes populars las que financen l' Estat del Benestar en la major part. El frau fiscal a Espanya és preocupant.

La ciutadania ara més que mai vol saber : Qui ha guanyat amb aquesta especulació? la ciutadania te preguntes en relació al paper de les autoritats que han permès la bombolla immobiliària i l'endeutament. La ciutadania vol tenir més informació sobre: perquè a Espanya a la pràctica la majoria d'impostos provenen de la imposició sobre el treball i no sobre les rentes del capital; i en particular sobre els assalariats que només tenen un sou com única font d'ingressos? La ciutadania no entén que les rebaixes impositives siguin per les

rentes més elevades i del capital i especialment en les darreres que s'han dut a terme les d'origen immobiliari. La ciutadania no entén perquè no es paralitzen els desnonaments i la " dació de pagament " no és obligatòria?

En definitiva si no es comença a donar resposta al drama que viuen milers i milers de famílies a conseqüència de la protecció dels interessos de les entitats financeres i els grans empresaris en detriment dels drets de la ciutadania que conforma la classe treballadora i els més pobres, no podrem millorar la situació actual i ens esperarà un futur negre. Les intervencions polítiques s'estan encaminat a deixar els problemes estructurals com són la pobresa, la precarietat en mans de les persones transformant-los en problemes individuals i això està duent a expressions de desesperació, de indignació, la ciutadania no pot més.

Les conseqüències econòmiques i socials que es deriven d'aquesta gran crisi estan creant una resposta de desesperació. Aquesta resposta no és una minúcia, una insignificança, no te perquè quedar-se en un augment del consum de *prozac*; Mohamed Buazizi, va ésser l'exemple de que ignorar la humiliació pot ésser l'espurna d'una revolta de conseqüències inimaginables pels poderosos (perquè quan ets tan pobre ja no tens por a perdre res).

*"El día en que el pueblo desee vivir
El destino responderá
Las tinieblas se disiparán
Se romperán las cadenas .."*

(del poeta tunisià Abul Kacem)